

rokken. Je zag niet meer dan de helft van vroeger, maar die konden toch soms ook nog heel wat leven maken. Trouwens, daar hadden ze reden voor ook, want als ze naar hun nesten keken, zagen ze daar de wijfjes zitten, stil en gelukkig en luisterend naar wat de mannen aan de wereld te vertellen hadden. En dat was heel veel!

Och, de meeste menschen begrepen het niet, want de roeken gebruikten al maar weer dezelfde woorden. Maar sommigen begrepen het toch en ze voelden ook mee met de vreugde van roekeman, als hij zat te vertellen van zijn jongen, hoe ze er later op uit zouden trekken, om die onnoozele roekjes, die natuurlijk nog niets van 't leven wisten, de noodige lessen te geven vóór ze de vijandige wereld ingingen En soms konden ze stil en stom in de iepen zitten, alsof ze geheel doordrongen waren van het feit, dat hun taak, naast zijn vroolijke toch ook zijn moeilijken en zijn diep-ernstigen kant had.

Op zekere morgen was er een oorverdoovend lawaai in de kolonie. Geen wonder! De eieren waren uitgekomen en nu gingen de overgelukkige ouders elkaar vertellen, hoe groot en hoe flink hun jonkies al waren. En allen waren ze ervan overtuigd dat hun kinderen de beste en de flinkste waren, wat ze op overtuigende wijze trachtten te bewijzen. Was het wonder dat de voorbijgangers vol belangstelling bleven staan om al die drukte waar te nemen?

't Was eigenlijk weer jammer, dat ze 't lang niet allemaal begrepen, maar dat kwam toch ook door de rare taal van die zwartrokken.

O, wat kwam er nu een drukke tijd aan, want er waren nu zooveel hongerige magen te verzorgen! Nu, de overgelukkige ouders kweten zich op een uitmuntende wijze van de hun opgelegden taak. En met de dag groeiden de jongen en het geluk van de ouders.

't Was een mooie Meidag. Heel de wereld werd overgoten met zonnelicht en zonnearmte en nooit hadden de jonge roekjes zich zóó lekker gevoeld als nu. En nooit waren de ouden zóó gelukkig geweest als nu, want, nog een paar dagen en dan begonnen de vlieg-oefeningen, en daarna mochten de jonkies mee om zelf hun voedsel te leeren zoeken!

't Was alles zon, 't was alles licht, om de roeken en in de roeken. Vergeten waren de ernstige woorden van de oudsten van hen. Kom, de menschen hadden hun nu al zóó lang met rust gelaten, zouden ze nu nog neen, zoo'n gemeenheid konden de roeken zich niet voorstellen, dat zou strijden met hun vogeleer, en dan toch zeker met menschen

Toen gebeurde het verschrikkelijke. Och, laat ik het maar heel kort zeggen: Er kwamen menschen met lange ladders en lange haken. Die menschen klommen in de boomen, bewogen de haken naar de nesten, trokken Jonge roekjes vielen naar beneden, vermordeld op de harde straatkeien. Kinderen, die naar dat alles stonden te kijken, schoten toe en een oogenblik later lagen vogeltjes in het stinkende grachtwater

Hoog in de lucht zweefden de zwarte roeken en er was smart in hun stem

Groningen.

J. DE JONGE.

Vogeltjes in fuiken. — Mag ik een oogenblik uw stellig kostbaren tijd in beslag nemen? Ik ben bezig actie te voeren tegen de nalatigheid der visschers die door hun fuiken, die te drogen staan, open te laten, tientallen, wellicht honderden vogeltjes den dood doen vinden. (Gisteren haalde ik uit twee partijen van samen ± 15 fuiken nog 18 vogeltjes, 10 dooden en 8 levende, karkieten en een paar spotvogels).

U schreef erover in het Naardermeeralbum en schijnt daarin dichtbinden van de uiteinden een middel te achten. Ik verzocht dat de visschers ook, deed het zelf menigmaal, schreef erover in gewestelijke bladen en correspondeerde met de Ver. t. Besch. v. Vogels, die met de omvang van het euvel blijkbaar niet bekend is, en mij verzocht er op te letten en na de vakantie opgave te doen van wat ik hier alzoo in dat opzicht waarnam.

Nu is dit het fatale dat de visschers er in 't algemeen niet aan willen, aan dat dichtbinden nl. Beweerd wordt, dat de fuiken dan minder goed drogen.

Een ander middel zie ik helaas voorshands niet. Toch dient er wat op gevonden te worden, talloze vogels komen op stellig uiterst martelende wijze om.

Zou ik van U eens mogen vernemen wat Uw ervaringen te dezen zake zijn in het Naardermeer en wellicht elders, hoe de visschers daar de fuiken afsluiten etc.?

Giethoorn, 2 Aug. 1922.

A. L. BROER.

In het Naardermeer laat de visscher thans de fuiken aan beide zijden open en na eenig

gespartel weten de vogeltjes dan spoedig te ontkomen. Wij brengen deze zaak gaarne onder de aandacht onzer lezers, want er hangen dikwijls in ons land heel wat palingfuiken te drogen, en menige vogel kan worden gered als we de visschers eventjes waarschuwen. Meestal zijn het jonge vogels die in de fuik vliegen. Zou er bij de ouden dan toch ervaring in het spel komen?

T.

De Droogte. — Zeer gaarne zou ik nog veel meer mededeelingen ontvangen over den invloed van de droogte der beide laatste jaren op onzen plantengroei en dierenwereld, vooral nu door de regens van den laatsten tijd op menige plaats alweer herstel intreedt. Een hoofdzak is echter dat de grondwaterstand nog altijd zeer laag blijft en dat vijvers en waterlopen nog droog liggen. Verscheidene van die drooggelopen plassen zijn begroeid geraakt, het zou wel interessant zijn, te weten waarmee: met landvormen van de verdreven waterplanten, met landplanten uit de omgeving of met planten, die van verren afstand zijn komen aanzellen.

Natuurlijk hebben de oppervlakkig wortelende planten het meest geleden. In het najaar van 1921 heb ik in groote bezorgdheid verkeerd over de zeldzame *Scrophularia Verna*, die hier in Bloemendaal nog zoo prachtig groeit op enkele buitens en zich maar weinig verspreidt. De plant was het vorig jaar nagenoeg overal verdwenen. In April van dit jaar vond ik eenige kiemplantjes, maar die waren ook alweer spoedig verdroogd en ik zag de toekomst zeer somber in. Maar nu is alles in orde; sinds Juli zijn duizenden plantjes opgeslagen en thans staan alweer veel forsche wortelrozetten gereed om 't volgend jaar de mooie en interessante bloemen te leveren. Het aardigst is, dat de plant nu ook alweer verschijnt op plaatsen waar zij al een jaar of zes geleden verdwenen was, maar daar hangen weer andere dingen mee samen, waar ik later nog wel eens op terug kom. Onder de planten die in het stuk duin, dat ik geregeld bezoek, ook veel te lijden hadden, noem ik nog het driekleurig viooltje, scheefkelk, kandelaartjes en steenthijm. *Pirola rotundifolia* kreeg hier den genadeslag. Het wonderbaarlijk uithoudingsvermogen der mossen en korstmossen is weer schitterend gebleken en van de grillen der paddestoelen durf ik eigenlijk nog niets te vertellen. Wie wel?

JAC. P. THIJSSSE.

Broedende Kramsvogels in Drente. — Dit voorjaar was ik in de gelegenheid om twee paren kramsvogels hun jongen te zien grootbrengen. Het eerste nest zag ik op 8 Mei vanuit m'n huiskamer op geen twintig meter afstand en ong. 4 M. hoog in een dikken takvork van een Canada, aan den waterkant van een z.g. brandkuil en aan straat. Dus op een gevaarlijke plaats, wat betreft kwajongens. Er lagen toen 4 eieren in, echter broedden de vogels nog niet. Den volgenden dag gebeurde wat ik reeds vreesde. Een troepje jongens werd nog net bijtijds gesnapt, d.w.z. voordat de eieren er uit gehaald waren. Direct maakte ik prikkeldraad om den stam, maar helaas te vergeefs. Het nest was verstoord; 's morgens was er nog een ei bijgelegd.

De kramsvogels zijn toen verhuisd naar een ouden pereboom, zoo M. verderop weer vlak bij een boerenwoning. Daar werd het broedsel grootgebracht. Reeds eenige weken had ik beide kramsvogels, na 't verlaten van het eerste broedsel, in den omtrek waargenomen, maar pas op 14 Juni kwam ik hun tweede broedplaats te weten. Toen werden de jongen reeds druk gevoerd. Het nest met de 5 eieren van 't eerste broedsel zijn in mijn bezit en ook ter plaatse gefotografeerd. Het eerste is opgebouwd uit grashalmen, heide en takjes, waar doorheen veertjes en groote plukken schapenwol, die zelfs vrij in de wind wapperden onder aan het nest, en een vreemd schouwspel opleverden. De broedholte is gevoerd met fijnere grassprietjes, diameter 9 cm., diepte 6 cm. Grootste diameter van het geheele nest 17 cm. De eieren zijn op lichtblauwen grond geteekend met lichtpaarse onderliggende vlekken en bruinroode bovenliggende kladden, vlekken, stippels en stipjes, sommige der grootere vlekken met uitvloeiende randen. De tekening is niet dicht te noemen. De ondergrond blijft duidelijk zichtbaar. De maten der vijf eieren zijn als volgt: lengte en breedte in m.M. 28×21 , 26×20 , 29×22 , 28×21 , 29×21 , waarvan dus het gemiddelde is: 28×21 m.M.

Het tweede paar broedde op het Hamveld, 2 K.M. ten O. van Wijster. Daar lag het nest op een sparretak, ook ter hoogte van ong. 4 M., maar niet in den oksel, doch op ruim een meter van den stam. Weer was het nest in de directe nabijheid van een boerderij. Bij